

megen Vægt paa, hvad den kalder „bestaaende Navneinteresser“. Jeg vil ikke benægte, at der findes saadanne Interesser, men jeg tror, at man er tilbøjelig til at tillægge dem mere Betydning, end de virkelig have. Ministeriet er gaaet en Mellemvej, Ministeriet har ikke ganske sluttet sig til Kommissionen. Det har ganske vist ladet Kommissionens Arbejde komme sig til gode i rigt Maal, og dette bør paaskønnes; men det har ikke fulgt Kommissionen med Hensyn til Forslaget, idet Ministeriet har stillet et selvstændigt Forslag, som hverken slutter sig til Kommissionsflertallets eller Mindretallets Forslag. Jeg skønner ikke rettere, end at det Forslag, her er stillet af den højtærede Justitsminister, er meget vel udarbejdet og egner sig særdeles til at være Grundlag for en omhyggelig Drøftelse i et Udvalg. Den ærede sidste Taler talte om det Gebyr, der skulde gives, naar der skal Bevilling til at faa et Navn forandret; jeg vil sige, at den Omstændighed, om man betaler 15 eller 30 Kr., er i Forhold til denne Sags Betydning mindre væsentlig, idet der bliver en saa rig Adgang til Navneforandring, at Navneforandring ved kgl. Bevilling rimeligvis vil blive en stor Sjældenhed. Jeg tillægger altsaa dette Punkt mindre Betydning og mener, at Forslaget gennemgaaende er særdeles rummeligt og vel udarbejdet, og jeg har med allerstørste Interesse læst de udførlige Bemærkninger, som ledsage det. Jeg tror ogsaa, at det i alt væsentligt kommer den Holdning, som Folketinget indtog i Samlingen 1897—98, i Møde. Jeg vil derfor paa det allerbedste anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling — jeg antager i et Udvalg — og til snarlig Fremme her i Tinget.

Scavenius: Ogsaa jeg kan begynde med at slutte mig til den Anerkendelse, der fra mange Sider er fremført over for den ærede Justitsminister, fordi han har bragt denne Sag frem. Det er jo en Sag, som har interesseret dette Ting i mange Aar og vel Befolkningen i det hele taget, at komme til en bedre Ordning af Navneforholdene her i Landet. Naar nu Spørgsmaalet er, hvorledes man da har søgt at faa denne bedre Ordning gennemført ved dette Lovforslag, kan der jo dog maaske være en noget forskellig Mening om, hvorvidt det er den bedste Ordning, som her er foreslaaet af den højtærede Justitsminister. Hvad er det nemlig, det kommer an paa? At komme bort fra, hvad man maa kalde Fællesnavne for Slægterne,

at den alt overvejende Mængde hedder Petersen, Hansen, Jensen o. s. v. (*M. Madsen:* Ikke Madsen) eller Madsen og over til en Individualisering, til Egennavne, og det vilde være Idealet, at hver Slægt havde sit Navn. Ønsket maa jo være at komme der hen imod, hvis der i det hele taget skal være nogen god Mening i hele Reformen, og den ikke blot skal gaa ud paa det rent æstetiske, at faa nogle bedre lydende Navne end dem paa „sen“, men naar saa er, tror jeg ikke, at det vil være muligt, i alt Fald i tilstrækkelig Grad, at komme frem ad den Vej, her er foreslaaet. I Lovforslagets § 2 er jo anført alle de Maader, paa hvilke man kan faa sit hidtilværende Slægtnavn forandret til et andet uden kgl. Bevilling. Det er da under 1 a. bestemt, at enhver kan tage et hvilket som helst Navn paa nordiske Landsdele, Øer, Sogne, Byer og saadanne Samlinger af Gaarde og Huse, der ere kendte under et fælles Navn. Enhver kan tage det; det er, som allerede det ærede Medlem, der først havde Ordet, gjorde opmærksom paa, saaledes, at hvis der var mange, der havde Lyst til at hedde Høgsbro, saa var der ingen, der kunde forhindre dem deri, om det saa var et halvt hundrede forskellige Slægter, kunde de allesammen pludselig sige: Nu ville vi hedde Høgsbro. (*Justitsministeren:* Det kunne de allerede nu.) Nej, det kunne de slet ikke nu, der skal kgl. Bevilling til. (*Afbrydelse af Justitsministeren.*) Nej, den faa de ikke saa let, det ved den højtærede Minister meget godt. (*Justitsministeren:* Jo, ubetinget.) Nej, de faa den nemlig kun ubetinget, supponeret at de ere fra en By, der hedder Høgsbro, ellers ville de ikke let faa den. (*Justitsministeren:* Det passer ikke.) Ja, ja, jeg tror dog ikke, at den højtærede Minister vil være i Stand til at fremføre mange Eksempler paa, at det er sket . . . (*Justitsministeren:* Jo) . . . at man her i Landet har faaet Lov til at tage et nogenlunde bekendt Slægtnavn, som er opkaldt efter en By, naar man i alt Fald ikke er fra den paagældende By. Jeg tror det ikke, men det kan et Udvalg jo faa nærmere oplyst. Nok er det, at ad denne Vej naar man ikke det Maal, man har sat sig — det maa den højtærede Minister dog være enig med mig i —, det naar man kun ved at lade Sagen for saa vidt blive i Administrationens Haand, og hvis man er bange for, at Administrationen skal gaa saa ufornuftig vidt, som den højtærede Minister mener, den nu gaar, kan man indføre Bestemmelser i Loven, der